

Treščil je lonec ob tla, da se je razsul na sto kosov, in me vlekel proti rovu.

„Ali se niste bili izrazili proti meni, da mora biti zakopan tu zaklad, ne pa morda kuhinjska posoda!“ sem se branil.

„Da, to so bile moje besede.“

„In napram temu ste izkopali kuhinjsko posodo!“

„Da, sacrebleu, ta prokleti lonec! A nevedé, monsieur, nevedé!“

„Seveda. Radi nje ga gotovo niste prekopali cele votline. Jaz sem prej le menil, da se je to, kar ste bili v šali izrekli, vresničilo.“

„Da, in lahko si mislite mojo jezo! Vidite, tam poleg vhoda sva z Ilijo vsa tla razkopala, ondi v steni pretaknila sleherno najmanjšo dupljo, tu sem kopal celo uro, in uspeh vsega je — prazen lonec! Od jeze bi se udrl v zemljo! Pa, kaj mislite, ali je bilo v tem loncu kdaj kaj denarja ali dragocenosti in ali ga je kdo že izpraznil pred menoj?“

„Mogoče. Kje ste ga našli?“

Pokazal mi je mesto, kjer je prej stal lonec. Bilo je to meter globoko in prav v kamenati steni, v precejšnji duplji. Očitno je bilo, da ta lonec, skrit tako skrbno, ni bil brez pomena. Začel sem misliti.

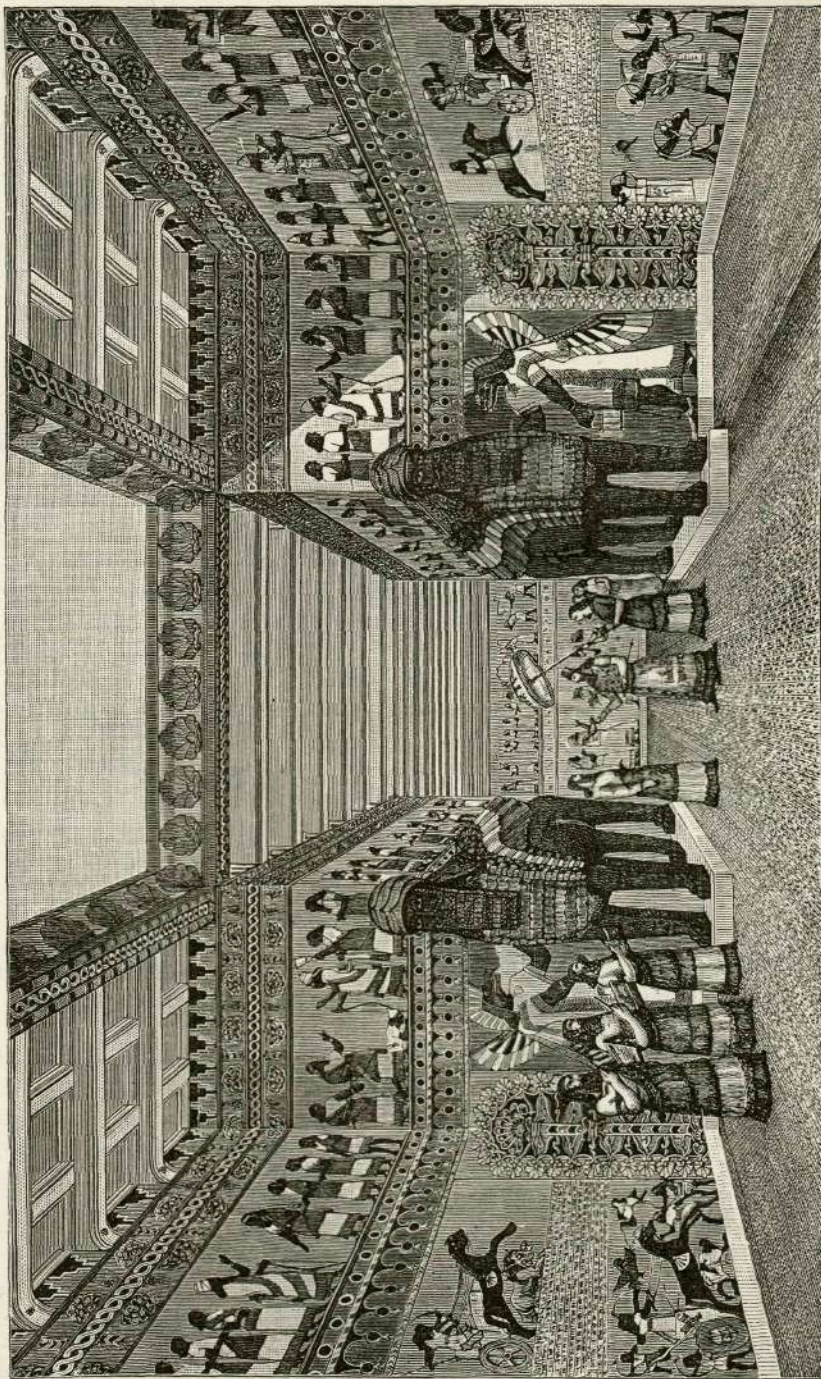
„No, kaj pravite?“ silil je Jules.

„V tem loncu so bili denarji ali druge dragocenosti.“

„In nekdo jih je gotovo pobral že pred menoj?“

„Da. Tu ni dvoma.“

„Oho! Je dvoma in še mnogo! Če je res kdo bil pri tem loncu, ali mu ga je bilo treba zopet tako globoko nazaj zagrebsti?“



Sprejemna dvorana v asirski palači. (Po Layanitu.)

„Da, treba je bilo.“

„Prosim, dokažite to, monsieur!“

„Čerkes, ki je umrl v Asparuhovi hiši, je zapustil tisoč zlatov in več druge gotovine.“